

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2021r.

sprawy **M. G.**

skazanego za czyn z art. 177§2 k.k. w zw. z art. 178§1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 11 marca 2021r., sygn. akt V Ka (...),

zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w L. z siedzibą w Ś. z dnia 20 października 2020r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

W pierwszym z zarzutów kasacji wskazano na naruszenie przez Sąd Odwoławczy prawa materialnego, tj. art. 177§2 k.k. Wskazać zatem należy, że Sąd Okręgowy nie mógł dopuścić się powyższego uchybienia, bowiem samodzielnie nie stosował tego przepisu – nie dokonywał on odrębnej subsumpcji ani wykładni prawa w zakresie przypisanego skazanemu czynu.

Co więcej, treść zarzutu wskazuje na to, że w istocie obrona kwestionuje poczynione w przedmiotowej sprawie przez Sad I instancji ustalenia faktyczne.

Powyższe rozważania muszą skutkować wnioskiem, że postawiony w pkt I zarzut nie został skutecznie postawiony w postępowaniu kasacyjnym.

Z kolei sformułowany w pkt II kasacji zarzut rażącego naruszenia art. 42§3 k.k. oraz art. 425§1 i §2 k.p.k., a także artykułów 176 pkt 1, 42 pkt. 2 oraz 87 pkt 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w stopniu mającym istotny wpływ na treść tego wyroku, poprzez pozbawienie M. G. dwuinstancyjności postępowania w zakresie orzeczenia o zastosowaniu środka karnego (pkt III wyroku), należy uznać za całkowicie bezzasadny.

Sąd Okręgowy, utrzymując w mocy orzeczenie Sądu I instancji, w tym w części dotyczącej przypisania skazanemu odpowiedzialności za zarzucany mu czyn, dokonał modyfikacji tego orzeczenia poprzez wydanie dodatkowego rozstrzygnięcia w przedmiocie zastosowania środka karnego. Powyższe rozstrzygnięcie było wynikiem dostrzeżenia uchybienia po stronie Sądu Rejonowego w powyższym zakresie, na skutek rozpoznania apelacji prokuratora.

Jak wskazał w wyroku z dnia 12 września 2006r. Trybunał Konstytucyjny (sygn. akt SK 21/05), określona w art. 176 ust. 1 Konstytucji zasada dwuinstancyjności postępowania sądowego nakłada na ustawodawcę obowiązek takiego ukształtowania postępowania sądowego, aby ziszczone zostały w szczególności następujące założenia: przyznanie stronom postępowania dostępu do sądu drugiej instancji, a co za tym idzie odpowiednich środków zaskarżenia, powierzenie rozpoznania sprawy w drugiej instancji - co do zasady - sądowi wyższego szczebla, a w konsekwencji nadanie środkowi zaskarżenia charakteru dewolutywnego oraz takiego ukształtowania procedury przed sądem drugiej instancji, aby sąd ten mógł wszechstronnie zbadać rozpoznawaną sprawę i wydać rozstrzygnięcie merytoryczne. Konstytucyjny standard co najmniej dwuinstancyjnego postępowania oznacza zatem, że system sądownictwa winien zapewniać możliwość rozpoznania sprawy przez instancję odwoławczą, dokonującą merytorycznej oceny rozstrzygnięć sądu pierwszej instancji. Nie może być natomiast rozumiany jako nakaz zapewnienia kontroli instancyjnej poszczególnych, konkretnych rozstrzygnięć orzeczeń sądowych (*vide*: Tuleja Piotr (red.), Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, wyd. II, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2014r., sygn. akt II CSK 509/13).

Tym samym nie można uznać, by Sąd Okręgowy naruszył standardy konstytucyjne, czy przywołane przez skarżącego przepisy procedury karnej.

Stawiając omawiany, mieszany zarzut, obrona wskazała również na naruszenie prawa materialnego, jednakże w uzasadnieniu kasacji skoncentrowała się na naruszeniu prawa do obrony i zasady dwuinstancyjności postępowania. Tak sformułowany zarzut wiąże Sąd Najwyższy, bowiem zgodnie z dyspozycją art. 536 k.p.k. rozpoznaje on kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w szerszym zakresie wyłącznie w sytuacji stwierdzenia przesłanek wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz w wypadkach określonych w art. 435 k.p.k. i art. 455 k.p.k.

Wyłącznie na marginesie należy zatem wskazać na dostrzeżony przez Sąd Najwyższy błąd Sądu Odwoławczego polegający na wskazaniu nieprawidłowej podstawy prawnej orzeczonego środka karnego. W art. 42§3 k.k. określono

przesłanki obligatoryjnego orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Tymczasem, jak wynika z sentencji wyroku z dnia 11 marca 2021r. oraz jego uzasadnienia (str. 13), Sąd II instancji uznał za właściwe orzeczenie wobec M. G. terminowego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych - na okres 3 lat. A zatem podstawą orzeczenia tego środka karnego winien być art. 42§2 k.k. Analiza uzasadnienia orzeczenia prowadzi jednak do wniosku, że w powyższym zakresie doszło jedynie do omyłki pisarskiej, pozostającej bez wpływu na treść orzeczenia.

Podsumowując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakichkolwiek uchybień, tym bardziej zaś rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.